

Γαργαρίδης ἐφύτιζε τὸν Μαυρίκιον, προστατεύοντα διὰ τῆς χειρὸς τὴν πνευστιῶσαν φλόγα, μόνον ἐλπίδα ἀπομένουσαν εἰς τὸν σκοτεινὸν ἐκείνον καὶ μυστηριώδη δαίδαλον. Εἰς μάτην διέτρεξαν τοὺς ἀναριθμήτους διαδρόμους, τοὺς πέριξ τῆς στρογγύλης αἰθοῦσης κειμένους· ἔπρεπε νὰ ἐγκαταλείψωσι τὴν ἐλπίδα τοῦ νὰ ἀνεύρωσι δίοδον διὰ τίνος τῶν ἀπεράντων διαδρόμων ἐκείνων καὶ ν' ἀρχίσωσι πάλιν νὰ περιπλανῶνται κατὰ τύχην χωρὶς νὰ παρακολουθῶσι μίαν διευθύνσιν συμφώνως μετὰ τὴν πυξίδα.

Ὁ Μαυρίκιος βλέπων ὅτι ὁ ἀτυχὴς Γαργαρίδης ἦτο καταβεβλημένος ἐκ τοῦ κόπου, συναισθανόμενος δὲ ὅτι καὶ αὐτὸς ἦτο κατὰκοπος ἐκ τῶν ἀγόνων ἐρευνῶν, ἐθεώρησεν ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ ἐπιτρέψῃ ὀλίγην ἀνάπαυσιν. Ἦτο ἤδη ἡ ἐνάτη τῆς ἐσπέρας.

— Θὰ κοιμηθῇς πέντε ὥρας, Ἀριστομένει, εἶπεν αὐτῷ· ὥστε-ρα ἀπὸ τὸ διάστημα αὐτὸ θὰ σ' ἐξυπνήσω καὶ θὰ κοιμηθῶ κ' ἐγώ. Εἶνε κρῖμα ὅτι δὲν ἠμποροῦμεν νὰ σβύσωμεν τὸ φῶς· ἀλλὰ δὲν δυνάμεθα νὰ πράξωμεν τίποτε ἀπέναντι τοῦ ἀδυνάτου!

Ἐδείπνησαν λιτῶς καὶ ὁ Γαργαρίδης ἀπεκοιμήθη σχεδὸν τρώγων, τόσον ἦτο κεκοπιανκός. Ὁ Μαυρίκιος ἐδέησε νὰ καταβάλλῃ πολλάς προσπάθειάς διὰ νὰ μὴ πάθῃ τὸ αὐτό, καὶ μόλις κατόρθωτε περιερχόμενος κατὰ μῆκος καὶ πλάτος τοῦ διαδρόμου μετὰ ὅλον τὸν κόπον αὐτόν, νὰ μείνῃ ἐργηγορός.

Αἱ πέντε ὥραι παρήλθον τέλος. Ὁ Μαυρίκιος πλησιάζας ἀρύπνισε μετὰ κόπου τὸν ὑπνέτην καὶ τοῦ παρέδωκε τὸ κηρίον σχεδὸν ἐξ ὀλοκλήρου κατηναλωμένον, συνιστῶν εἰς αὐτὸν νὰ ἐπαγρυπνῇ μετὰ θάρρους καὶ νὰ θέσῃ εἰς ἐνέργειαν τὰ

πάντα, ὅπως μὴ καταληφθῇ ὑπὸ τοῦ ὕπνου καὶ αὐτός.

— Ἐνόησα, κύριε, ἀπήντησεν ὁ Γαργαρίδης, εὐθὺς δὲ ὡς ὁ Μαυρίκιος ἐξηπλώθη ἐπὶ τοῦ ὕγρου ἐδάφους ἐρείδων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ βραχίονός του καὶ ἐν τῷ ἅμα ἐδυθίσθη εἰς ὕπνον βαθυτάτον ὡς ὁ τῶν ἐπτὰ παίδων.

Ὁ ὕπνος οὗτος διήρκει ἤδη πρὸ τεσσάρων ὥρων, ὅτε ὁ Μαυρίκιος ἀφυπνίσθη αἰφνιδίως ὑπὸ φρικτοῦ θορύβου.

Ἦκουε στεναγμούς, λυγμούς, κραυγὰς ἀπηχοῦσας καὶ μεταδιδόμενας ὑπὸ τῆς ἡχοῦς τοῦ θόλου. Ὡμοιάζον μετὸν θόρυβον ἀγέλης κυνῶν ὀρμησάσης ἐντὸς τοῦ λαβορίνθου. Ὁ Μαυρίκιος ἀνέστη καὶ εἶδε μετ' ἐκπλήξεως τὸν Γαργαρίδην, ὅστις ἐσώρετο ἐπάνω εἰς τὰς πλάκας, ἀποσπῶν τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του καὶ θρηνῶν θορυβωδῶς. «Θὰ παρεφρόνησεν ὁ κακόμενος!» ἐσκέφθη ὁ Μαυρίκιος. Καὶ δραμὼν τὸν ἔλαθεν ἐκ τοῦ βραχίονος προσπαθῶν νὰ τὸν καταπραῖνῃ μετὰ θωπευτικούς λόγους. Ἀλλ' ὁ Ἀριστομένης τὸν

ἀπώθησε θιαίως καὶ ἐξηκολούθησε τοὺς ὠρυγμούς του καὶ τὰ παράπονά του:

— Ἀθλίε!.. λαίμαργε ἄνθρωπε!.. ἀνίσθητε καὶ βάνουσε!.. ἐκραύγαζε. Τὰ ἔφαγες ὅλα!.. τὰ κατεβρόχθισες ὅλα... δὲν ἐντράπηξ νὰ ἐπωρελῇς τοῦ ὕπνου τοῦ αὐθέντου σου, διὰ νὰ κλέψῃς τὴν παρακαταθήκην, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐμπιστευθῇ εἰς τὴν τιμιότητά σου!.. ἀνάξιε!.. μασκαρᾶ!.. λωποδύτη!..

— Μὰ δὲν θὰ μοῦ εἶπῃς μετὰ ποῖον τὰ ἔχεις; εἶπεν ὁ Μαυρίκιος μετὰ ζωηρότητος σείων αὐτὸν ἐκ τοῦ βραχίονος. Ἐλα λοιπόν, τί τρέχει; τί συνέβη;

— Ἀ, κύριε!.. ἠμπορούσατε ποτὲ νὰ πι-

Ο ΠΟΝΤΙΚΟΣ